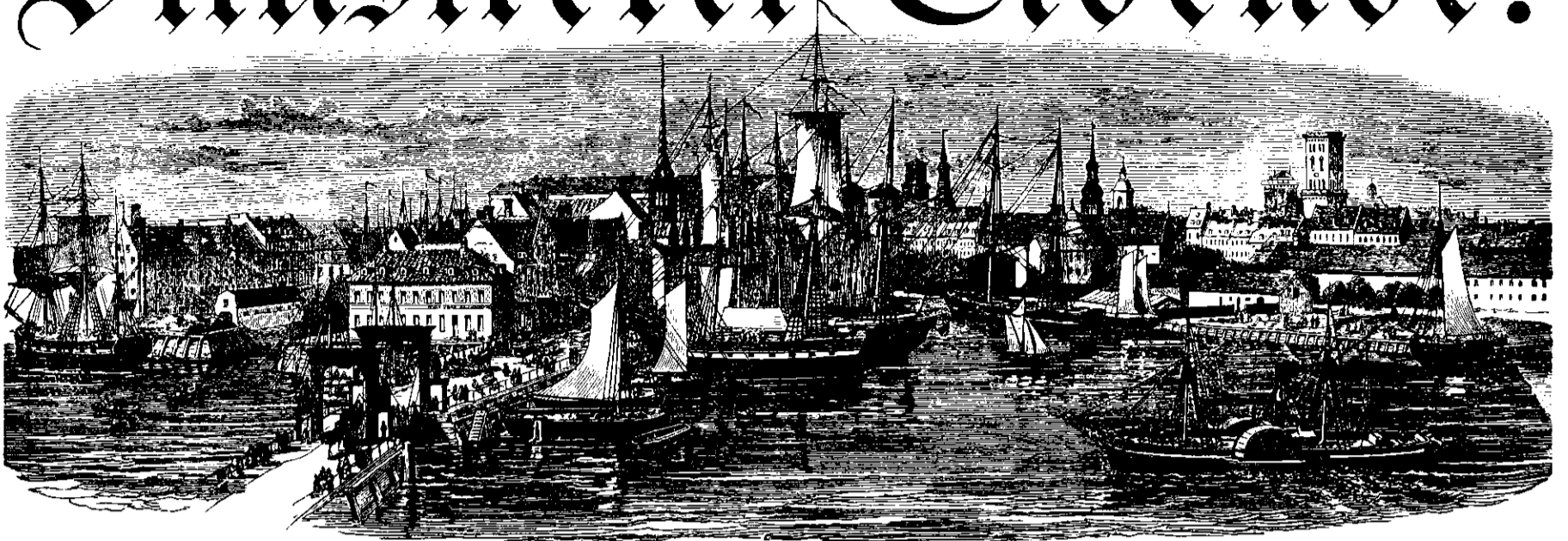

Illustreret Tidende.

Nr. 99.]

Udkommer hver Søndag.

— Kjøbenhavn den 18. August 1861. —

2 Rdlr. Qvartalet.

[2det Bind.

Indhold.

Kirkemødet i Christiania. — Ugens Politik. — Stolebeskrivelser N. Etzphanien paa Hofsteinsminde. — Frederiksværk. — Den svenske-norske Cocabre paa Gøteborgs Rked. — Andalusiske Eventyr (efter „All the Year Round“). — Meddelelser af blandt Indhold. — Vitigovs patenterede Gas-Strøygjern.

Kirkemødet i Christiania.

Det tredje skandinaviske Kirkemøde, som nys var samlet i Frederiksuniversitetets Festsal, varede fra den 29de til 31te Juli og nød den mest levende Deeltagelse fra Folkets Side. Der var da samlet saamange baade Deeltagere og Tilhørere, som Salen paa nogen Maade kunde rumme. Den bruges indtil videre høert tredje Aar til Mødested for Stortinget, og nu fandt to Personer Plads paa hver af Stortingsmændenes 110 faste Sæder, saa at alle Deeltagerne 450 i Tallet — 264 Normænd, 137 Danske og 49 Svenske — bleve anbragte forneden i denne Sal, der vel ikke er saa stor som vort Universitetets Festsal, men ulige hyggeligere og skjønnere; det er, som man af Billedet vil kunne skjønne, et halbrunt Rum; Cædret, Secretairernes Plads og den lavere Talerstol (Pladsen for Respondens, forlangst afstøffet hos os) ere anbragte i Midten, med Ryggen mod den flade Væg, hvis øverste Bjælke bæres af to svære joniske Søiler; Væggene i Salens nederste Afdeling ere tavlede, med Marmordecorationer, derover hæver sig i Halvfreds det rummelige, lyse Galleri, der hegnes indad ved en Række corintbiske Søiler, og paa Architraven over disse staae Charpatider, der bære Loftet. Paa Galleriet fandt de Mange Plads, som ikke havde meldt sig itide, og desuden en stor Deel Kvinder, som med spændt Deeltagelse fulgte Forhandlingerne.

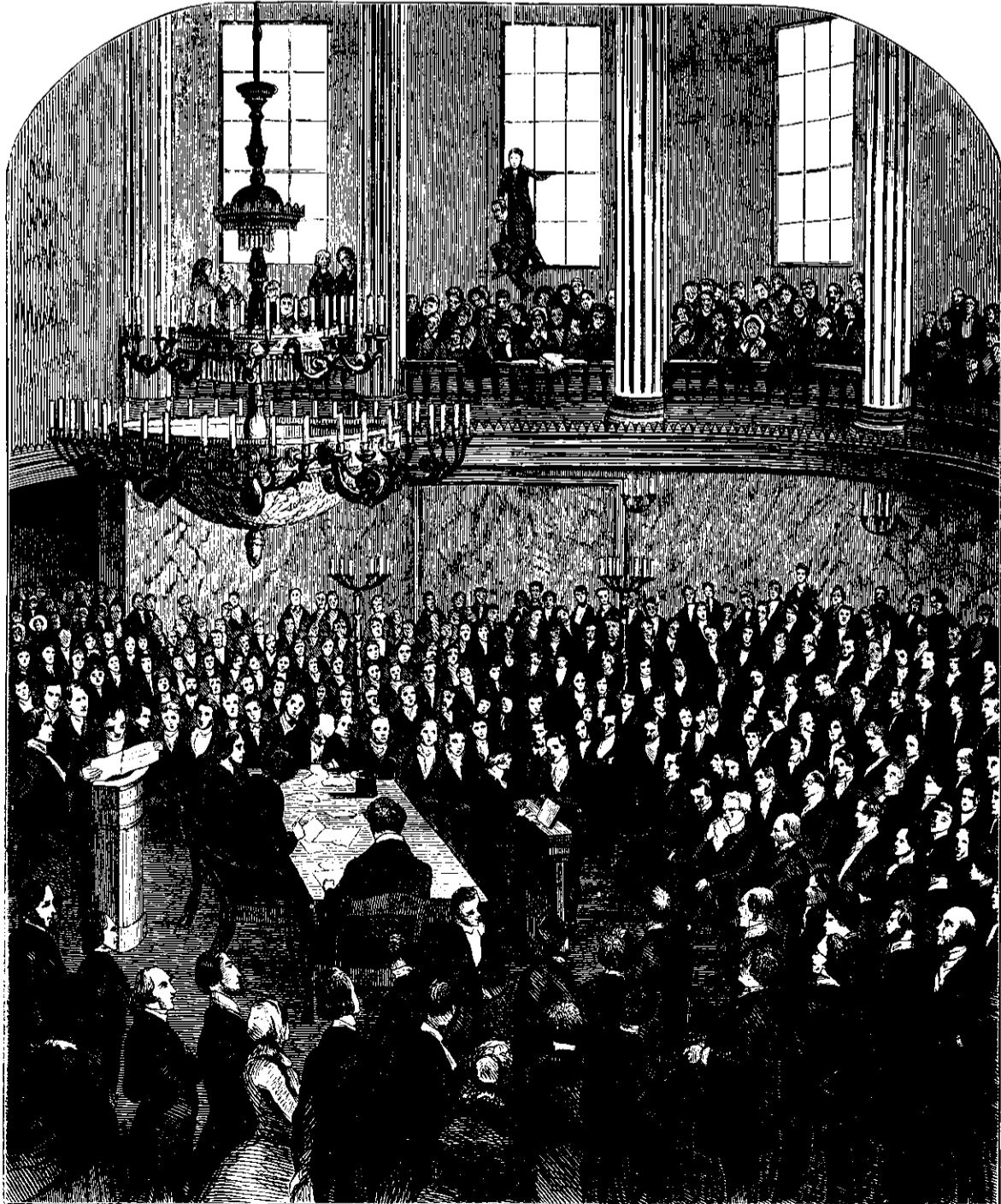
Disse optoges (som det alt vil være bekendt af Dagblade) næsten ubelukkende af een Sag. Thi Mødet varede vel tre Dage, men den første Formiddag medgik til Gudstjeneste i Vor Frelses Kirke af Biskop Arup og den sidste Estermiddag til Prædiken i Trefoldighedskirken af Pastor Blædel, og paa de 4 Samlinger, der holdtes, blev Discussionen om den nordiske

Kirkes Forhold saa livlig, at den slugte hele Tiden og i sig optog Samtalen om en fælles Missionsvirksomhed, der knyttede sig til Dr. Kalkars Foredrag. De øvrige Foredrag, som vare anmeldte, kom slet ikke for, og de practiske Forslag, der fremkom, afstøstes; saaledes gik det med et Forslag, Pastor Bergmann fra Sverig forebragte om at udsætte en Pris for den bedste Afhandling om en fælles Forsatning for Nordens Kirker, da man var enig om, at Forsamlingen manglede Competence. Docent Brings Forslag om en Kirkeben for Missionen paa Reformationdagen og Pastor Hamars

om en Bøn for Missionen hver Søndag og om Missionshistoriens særlige Fremstilling ved Universiteterne, toges tilbage, da det oplystes, at noget Lignende allerede fandt Sted for Danmarks og Norges Vedkommende. Som en lille Episode maa nævnes nogle Ublændiges Optræden, idet Kirkemødet fik en Gæst fra den evangeliske Alliance i England ved Pastor Schmettau, fra den skotske Frikirke ved en af sammes Profesorer og fra den svenske-lutheriske Kirke i Nordamerika ved en af dens Præster, som bragte Mødermenigheden sin Gæst. Disse Mænds Tale gjorde et godt og for-

frekkende Indtryk: derved kom det til Udtalelse, at den nordiske Kirke maa betragtes som en i sig afsluttet Menighed, der som saadan kan række sin Søster i Herren Haanden til den fælles Virksomhed for hans Riges Udbredelse.

Saaledes har dette Kirkemøde da haft et stort Udbytte: aldrig er det tilforn blevet saa klart udtalt, at den skandinaviske Kirke har faaet sin særegne Naadegave og derfor frit maa samvirke med den engelske og med den tyske, uden i sin Missionsvirksomhed at gaae op i nogen af disse. Mærkeligt er det, at denne dens særlige Stilling betegnedes, uafhængigt af hinanden, af Professor Hammerich og Dr. Kalkar, af hvilke hin fremhævede, at vor Naadegave er at søge baade i Tanken og i Handlingen, medens den engelske Kirke som i Middelfalderen den romerske er overveieude practisk, og den tyske som den gamle græske især har faaet Tankens Naadegave. Dr. Kalkar betegnede Engeltmændene som Daadens, Tyskerne som Tankens, Frankmændene som Ordets Folk, og saae i Nordens Menighed den, som paa den lutheriske Oplysningens Grundvold stulde føre den evangelisk-apostoliske Frihed frem igjen. Begge Talerne fandt i Nordens Folk de aandelige Supplémenter, idet Svenskerne have bevaret en stor Værbødighed for det Redarbejde, Normændene havde den personlige Selvstændighed og de Danske gaae i Epibsen med Frihedsbestræbelserne. Heri laae da atter Betingelserne for, at vi kunne lære af hinanden indbyrdes og optræde ubadtil i en fælles Samvirken. Og i Tanken om, at Tiden for en Saadan maa være kommet, eller ialfald være meget nær, deri mødtes Dr. Kalkar med en af de andre Talere, nemlig

Det skandinaviske Kirkemøde i Frederiksuniversitetets Festsal i Christiania (efter et Photographi af Wischmann).